

BEWAAR HET PAND

Uitgave tot bevordering van de handhaving der oude Gereformeerde beginselen

verschijnt eens in de veertien dagen

Kommissie van redactie:

Ds. M. Baan, Zeist; Ds. G. Blom, Meerkerk; Ds. R. Kok, Ameide; Ds. H. van Leeuwen, Rotterdam-West; Ds. C. Smits, Sliedrecht-Centrum; Ds. D. Slagboom, Dordrecht-Centrum; J. van Heteren, Sliedrecht-Centrum en Joh. van der Lee, Alphen aan den Rijn.

Redactie:

Ds. G. Blom, Prinses Marijkeweg 13, Meerkerk. Telefoon 01837-357

Administratie:

Joh. van der Lee, Van Eeghenstraat 14, Alphen aan den Rijn, tel. 01720-3814, postrekening 704350, t.n.v. de administrateur van „Bewaar het pand” te Alphen aan den Rijn.

Abonnementsprijs f 6,— per jaar.

Abonnementsprijs voor de Verenigde Staten en voor Canada 3 dollar per jaar.

Advertenties f 0,20 per m.m. Bij kontrakt korting.

MEDITATIE

KRUISROEM

Maar het zij verre van mij, dat ik zou roemen anders dan in het kruis van onze Heere Jezus Christus; door Welke de wereld mij gekruisigd is, en ik de wereld.

Gal. 6 : 14.

De brief van Paulus aan de Galaten is vrij scherp. Zij waren niet gewassen in de genade en kennis van Christus, doch er was bij hen een achteruitgang in de genade. De aanleiding daartoe lag mede hierin, dat er na Paulus andere leraars kwamen, die de klemtoon meer legden op de besnijdenis en wat daarmee in verband stond. Zij wildeneigenlijk gerechtvaardigd worden door de wet, Gal. 5 : 4. In ander geval wilden zij tevens de vervolging ontlopen, die aan het kruis van Christus verbonden was.

In ons hoofdstuk, het twaalfde vers, wijst hij daarop, dat degenen, die een schoon gelaat willen tonen naar het vlees, de anderen wilden noodzaken zich te laten besnijden, opdat zij vanwege het kruis van Christus niet zouden vervolgd worden.

Daar wil Paulus niet van weten. Hij had het kruis van Christus door het geloof mogen aanvaarden, met alles wat daaraan verbonden was. Daarom is de tegenstelling zo scherp en zegt hij: „maar het zij verre van mij, dat ik zou roemen anders” enz. Inderdaad heeft hij vroeger in andere dingen geroemd. Toen de Heere God ons schiep naar Zijn beeld, was er maar één roem bij ons, en dat was de Heere. Dat was toen onze vreugde en zaligheid. Dat hebben wij door onze val verleerd.

Toen zij wij gaan roemen in onszelf. Ieder mens, die vervreemd is van de genade Gods roemt in zichzelf. De één in zijn geld, de ander in zijn goed, zijn zaak, zij gaven en talenten, zijn wijsheid en ontwikkeling en wat dies meer zij. De mens beroemt zich in het kwade zelfs, Psalm 52 : 3.

Er is ook een roem op godsdienstig gebied, zonder de ware vreze Gods. Deze had Paulus voor die tijd. Gij kunt daarvan lezen in Filipp. 3 : 5 en 6. Hij roemt daarop zijn besnijdenis, zijn afkomst, zijn ijver en zijn rechtvaardigheid naar de wet. Hij was hiermede klaar en bekeerd. Wij vrezen, dat er in onze dagen ook velen zijn, die aan deze dingen genoeg hebben, en menen, dat hun zaken goed staan voor de eeuwigheid. Dezulken hebben nodig, dat ze leren wat Paulus ervaren heeft op de weg naar Damascus. Daar is Paulus opgekeerd en heeft de Heere hem onderwezen, dat hij met alles een verloren mens was. Wat was hij diep ongelukkig. Hij kwam in grote nood en droefheid. Doch het behaagde de Heere, Zijn Zoon in hem te openbaren. Maar hetgeen mij gewin was, dat heb ik om Christus' wil schade

geacht, zo schrijft hij.

Toen is het kruis van Christus hem bovenal dierbaar geworden. Hij heeft geloofskennis omtrent Hem verkregen en Hij is alles voor hem geworden. Gelukkig wanneer wij leren de onmogelijkheid aan onze kant.

Wat komt er dan plaats voor de Persoon en bediening van de Heere Jezus. Dan wordt alle roem aan onze kant uitgesloten en dan is het genade alleen zonder meer. Vandaar dat hij op geen andere wijze roemen wilde. Wanneer dit geleerd wordt, wat is er dan een aansluiting bij Paulus. Kent gij dit ook lezer? Hebt gij ook zo de Heere Jezus leren kennen, als een verloren mens in uzelf? Hebt u toen ook deze rijke ervaring gehad, en is hetgeen Paulus zegt uit uw ziel gegrepen?

Waar deze rijkdom in de Gekruisigde beleefd wordt, wordt er een vrede en zaligheid genoten, die alle verstand te boven gaat.

Deze roem is goed, ze is niet ijdel.

Zulk een roem, die uit deze genade geboren wordt, heeft ook gevolgen. Zij zet een stempel op het leven. Vandaar ook, dat Paulus daarover schrijft. 't Is geen loutere theorie, of verstandswerk, maar praktijk. Door welke de wereld mij gekruisigd is en ik de wereld, zo zegt hij. De wereld heeft door Paulus een kruis gekregen. Met deze wereld bedoelt hij niet het door God geschapene zonder meer, maar de verdorvenheid, die in de wereld is door onze zonde en ongerechtigheden.

De wereld als het terrein van de vorst der duisternis, waar de zonde hoogtij viert, in welke vorm of hoedanigheid dan ook.

De roem welke Paulus beleed met zijn mond, vond ook zijn weerslag in de praktijk van zijn leven. Wat is dat een voorrecht, wanneer de daden zich paren aan onze woorden, zodat zij elkaar niet weerspreken. Hoe menigmaal beluisteren wij deze klacht. De wereld let meer op ons dan wij ons voorstellen. Door de intieme gemeenschap, welke Paulus met het kruis van Christus, ja met de Gekruisigde had, werd de wereld door hem gekruisigd. In Filippensen 3 zegt Paulus, dat hij alles schade en drek achtte om de uitnemendheid der kennis van Christus Jezus. Wat is het een voorrecht, als wij zo met Hem vervuld zijn, dat alles in deze wereld door ons als afgewezen wordt. Dit is de praktijk der godzaligheid.

In onze tijd zijn de grenzen niet zo scherp getrokken. Het behoort zo te zijn, maar ach, wat mankeert daar veel aan. Het moet bij

ons praktisch zijn nl. wie de naam van Christus noemt, sta af van ongerechtigheid. Door Welke de wereld mij gekruisigd is, en ik de wereld. Een tweezijdig kruis. Over 't algemeen reageert de wereld scherper dan Gods kinderen. Wanneer wij werkelijk bij deze roem mogen leven, moet de wereld niets van ons hebben. Het woord door Jezus gesproken in Joh. 15 : 19 gaat direct in vervulling. Indien gij van de wereld waart, zo zou de wereld het hare liefhebben, doch omdat gij van de wereld niet zijt, maar Ik u uit de wereld uitverkoren heb, daarom haat u de wereld. Al degenen, die godzalig willen leven, zullen vervolgd worden. De wereld is tegenwoordig zo gecompliceerd. Er gaat zo'n zuigkracht van uit. Zij oefent zelfs op Gods kinderen meer invloed uit dan zij zelf beseffen.

Het gebed van de dichter van Ps. 119 mocht wel meer beoefend worden „Wend wend mijn oog van d'ijdelheden af. Er is zoveel gevaar in deze zondige wereld, en wij komen daarmee zo gemakkelijk in aanraking via radio en t.v. bv. Hoe worden Gods gaven daarin misbruikt. Gekruisigd moet dit alles worden. De kruisdood was een langzame dood. Hoe meer er uit Christus en Zijn kruis geleefd wordt, des te meer zal de geestelijke kruisiging doorgang vinden. Menigeen zal zeggen: neen ik kan niet met Paulus mee gaan. Het ligt wel zo in mijn hart verklaard, maar zo radicaal als Paulus, neen, dat durf ik niet nazeggen. Wij kunnen dat begrijpen. Wat al zwakheden leven er bij Gods kinderen. Hoe kan het kwade ze verrassen. Wie denkt met mij niet aan Hiskia, die door hoogmoed werd overvallen, en aan David, die door de begeerlijkheid des vleses tot zonde kwam, en aan Asaf, wiens voet bijkans uitschoot. Was Paulus hier bovenuit gegroeid? Ach, vraag hem dat zelf en hij zal u een ondubbelzinnig antwoord geven op een andere plaats. Hij spreekt een begeerte uit in dit schriftwoord. Ja, 't is als een gebed. Hij zegt niet, het is verre van mij, doch het zij verre aan mij. 't Liefst had hij gezegd, het is verre van mij, dat was de lust van zijn hart, om het zo te mogen beleven. Het willen is wel bij mij, doch het volbrengen vind ik niet, daarom zegt hij, het zij verre van mij.

Ook Paulus worstelde met zijn aardse bestaan. Wanneer hij zich een ellendig mens noemt, doet hij dit, omdat hij deed, wat hij niet wilde en niet deed, wat hij wilde. Hij had een behagen in de wet Gods naar de inwendige mens, doch hij gevoelde een andere wet in zijn leden, die hem gevangen nam onder de wet der zonde en des doods.

Op de bodem van zijn hart lag de roem in Christus' kruis. Dat was zijn één en zijn al. Daar had hij ook alles voor over. Hij droeg de littekenen van de Heere Jezus in zijn lichaam. Ondanks dit alles roemde hij in Zijn kruis. Daar lag zijn behoud en zijn zaligheid. Hij wist, dat hij in Hem eenmaal de volkomen overwinning zou behalen. Kunt gij dat ook zeggen, lezer? Waar roemt gij in? Hoe staat gij tegenover de wereld en de zonde en uw

eigen vlees? Hoe staat het met de kruisiging? 't Is van tweeën een. Wij kunnen geen twee heren dienen. Het moet tot een bewuste keuze komen. Het kruis van Christus moet onze roem worden, anders zal zelfs dat kruis onze vloek inhouden. Rust niet, voordat gij daar gekomen zijt. Het drijve u uit tot ootmoedig worstelend gebed. 't Is heden de genadetijd. En gij, die deze begeerte met Paulus gemeen hebt, eenmaal zal „het zij verre van mij” overgaan in „het is verre van mij”. Dan is de strijd voor eeuwig gestreden. Ook voor u? Roos.

VAN DE ADMINISTRATIE

Wie kan mij helpen aan het adres van Mej. A. Reitsma Groef Schullenburg, pav. „Besduif”, Apeldoorn? Ons blad ontvang ik retour met de mededeling vertrokken. Voorts doen wij een beroep op allen die het abonnementsgeld nog niet betaalden, dit zo spoedig mogelijk te doen, daar wij in een volgend no. D.V. een datum moeten stellen hoelang dit nog kan, want het aanbieden van een kwitantie per P.T.T. brengt extra kosten mede. Ook mogen wij vermelden, dat wij sinds onze laatste verantwoording aan overbetalingen mochten ontvangen f 79,—; daarvoor weer onze hartelijke dank. Wie verblijft ons verder? Elke gift is welkom, alles ten bate van ons blad. Ons gironummer is 704350 t.n.v. de administrateur „Bewaar het Pand”, v. Eeghenstraat 14, Alphen a/d Rijn, v.d.L.

De Pelgrimsreis is voor Oud en Jong

34

't Gaat bij Godsvrucht om het komen tot Gods zoete gunst en zalige gemeenschap in Jezus Christus.

Daar kan inderdaad heel veel vertoon zijn in het godsdienstige leven, waarin de godsvrucht ontbreekt. Men kan de naam hebben, dat men geestelijk leven kent, dat men leeft met de Heere, en toch nog dood is.

In de ware godsvrucht gaat het om de vrucht, die dat leven komt af te werpen. Een goede boom brengt goede vruchten voort, die geprezen worden door de Heere. Vruchten waarmede alle godvruchtige zielen in de Heere begeren te eindigen. Want zij zijn uit Hem, door Hem en tot Hem.

Het zijn vruchten, waarin de geur des hemels gevonden wordt. Vruchten die anderen tot Christus trekken, die voor Hem gewonnen worden.

Godsvrucht heeft al veel van de Pelgrim mogen horen, waarin de vruchten van Gods wederbarende liefde en trekkende liefde gevonden werden. 't Was in alles merkbaar dat hij met zijn hart de Heere zocht in gebondenheid aan de troon van Zijn genade.

Maar..... de Pelgrim weet nog niet het eigendom van Jezus Christus te zijn. Tenminste, 't is Godsvrucht nog niet meegedeeld. En dat deed haar komen tot de vraag: „En wat hebt gij op uw weg nog meer gezien?”

„Wat ik nog meer gezien heb?” zo vraagt de Pelgrim, alsof hij wilde zeggen: „Ik ben blij dat ge mij met deze vraag te stellen in de gelegenheid stelt te vertellen wat mij boven alles dierbaar is”.

„O, ik ging slechts een weinig verder toen ik een Man zag, en 't was mij als zag ik Hem bloedend hangen aan een hout, en toen ik op Hem zag, viel mijn last mij van de schouders (Want ik ging onder een zeer zware last gebukt). Dit was voor mij een gans ongewone ervaring, want nimmer tevoren zag ik zo iets; en terwijl ik naar boven stond te staren (want ik kon niet aflat en op Hem te zien) kwamen drie lichtende gestalten naar mij toe. De een verzekerde mij dat mijn zonden vergeven waren; een ander deed mij mijn gescheurde klederen uit en gaf mij dit fraai geborduurde kleed, dat gij ziet, en de derde zette het teken op mijn voorhoofd en gaf mij deze verzegelde rol” (en met deze woorden haalde hij die tevoorschijn).

Gedurig wordt hier gesproken van „zien”. En dan hebben wij door dat zien niet het zien van een bepaalde godsdienstige beschouwing te verstaan. Het gaat hier om het geestelijk en gelovig zien op het Lam Gods, dat de zonde der wereld weg neemt.

In dat zien wordt de liefde van de Vader aanschouwd. Het Lam Gods is het geschenk van de Vader tot zaligheid van zondaren. De Vader geeft door Zijn Goddelijk schenken de grootste der zondaren het recht der genade tot Hem te komen en op Hem te zien. Niets is de Vader meer welbehagelijk dan het zien op het Lam, Dat geslacht is van de grondlegging der wereld.

In dat kinderlijk en gelovig zien op het Lam Gods wordt Hij in Zijn borgtochtelijk lijden en sterven omhelsd. Het is een staan in het licht van de Zon der gerechtigheid. Wordt de zon aanschouwd in het rijk der natuur,

dan laat zij ons delen in al haar licht, in al haar warmte en in al haar heerlijkheid. En zo laat Christus, de Zon der gerechtigheid, ons delen in al de gerechtigheid, door Hem verworven tot zegen en zaligheid van ons hart. En zo laat de Vader Zijn vergevende liefde stromen in het hart.

Hier mocht de Pelgrim blikken in de dienst der engelen. „Zijn zij niet allen gediensdige geesten, die tot dienst uitgezonden worden om dergenen wil, die de zaligheid beërven zullen?” In het teken op zijn voorhoofd was hem de verzegeling van Gods beloften geschonken tot een pleitgrond des gebeds. Voor het geestelijke leven is het van grote betekenis de vervulling van Gods beloften biddende te zoeken. Vanuit de praktijk moet het ons wel bekend zijn dat de vervulling van Gods beloften maar al te weinig gezocht wordt.

Wat blijft menigeen toch gemakkelijk staan in de eerste beginselen van het genadeleven. Vanuit de verzegeling van Gods beloften schenkt de Heere ons een verzegeld recht haar vervulling biddende te zoeken. En dat stelt ons tegelijkertijd onder een grote verantwoordelijkheid. Na het spreken van het teken aan zijn voorhoofd, liet de Pelgrim de rol van Gods verkiërende liefde in Christus zien. Dat deed hem het getuigenis van de Heilige Geest smaken.

Het was voor de eerste keer dat de Pelgrim onder Gods kinderen mocht getuigen van de grote daden des Heeren. 't Was dan ook voor hem als een heerlijke wijnoogst, zodat hij zich mocht verheugen in de weerklink der bergen.

De Pelgrim is het zo maar niet gaan vertellen, dat zou hij niet gedurfd hebben. Door de vaderlijke hand der Goddelijke voorzienigheid is hij gebracht onder Gods kinderen. En daar wist Godsvrucht hem uit te halen om te spreken van het werk der genade. Het verlangen onder Gods volk te mogen komen om te spreken van de wegen des Heeren, was er wel, maar daartoe moet de weg geopend worden. Het is de aard der oprechten niet zich op te dringen bij Gods kinderen. 't Is en blijft een geschenk van de Heere een plaats te bekomen in het hart van Zijn kinderen. Zeker, de Pelgrim heeft nog andere dingen gezien, maar de dingen die hij verteld heeft, waren wel de beste. De andere dingen waarvan hij nu gaat spreken, zijn nodig om geoefend te worden in de strijd. Hij heeft toch de goede strijd te strijden.

Toen hij terzijde van de weg de drie mannen, Dwaasheid, Lulaard en Verwaand zag liggen, zonder enig besef van het gevaar waarin zij verkeerden, moest hij de strijd aanbinden tegen de slaap der zorgeloosheid. Terecht is weleens gezegd dat zorgeloosheid de kortste weg is naar de hel. Daarom waarschuwt de Pelgrim en allen die met hem leven in een vruchtbaar geloofsleven, deze zorgeloze broeders op de weg naar Sion om niet om te komen gelijk als de vrouw van Lot op haar vlucht naar Zoar. De zorgeloosheid hoort in Sodom thuis en de goddeloosheid is een huis gebouwd in Sinear.

Bij het ontmoeten van Vormelijk en Schijnheiligheid heeft de Pelgrim niet minder dapper gestreden tegen de zonde van ongehoorzaam-

heid. Door de enge poort voorbij te lopen en te klimmen over de muur, om zo de weg naar Sion te bereiken, waren zij de Zoon ongehoorzaam. Ongehoorzaam, daar het ingaan door de enge poort uit Zijn mond is voortgekomen. En dat heeft Hij gepredikt in gehoorzaamheid aan Zijn God en Vader, opdat het ons door de inspiratie van de Heilige Geest bewaard zou blijven.

Ongehoorzaam, daar de enge poort der waarachtige bekering door de Zoon gebouwd is in Zijn borgtochtelijk sterven en triomfante lijke opstanding. De zaligheid, die Christus door Zijn gehoorzaamheid heeft verdiend, is alleen in de gehoorzaamheid des geloofs te verkrijgen. Het is de aard en natuur des geloofs de Heere gehoorzaam te zijn. „Maar vooral”, en daarmee werd het gesprek met Godsvrucht besloten, „vond ik het een heel zware taak deze heuvel te bestijgen, en een verschrikkelijke zaak was het voor mij die leeuwen voorbij te gaan, want ik moet betuigen, als de deurwachter ginds bij de poort mij niet had geholpen, dan zou ik tenslotte toch misschien nog zijn omgekeerd. Maar nu, Gode zij dank, bevind ik mij hier en ik dank u voor uw vriendelijke ontvangst”.

En.... was het niet aangenaam naar dit gesprek te luisteren? Of houdt u zich nog bedekt door zwijgende over de aarde te gaan? Kom, ga daarin niet voort. De Heere zegt: „Laat geen stilzwijgen bij ulieden wezen”.

A.

R. Kok

OP DE WACHTTOREN

Valse profetie.

De duivel wordt in de Schrift genoemd, de vader der leugen. Door de leugen werd de mens in het paradijs verleid. Sindsdien is de verleiding doorgegaan tot alle mensen, en zal in het laatste der dagen zijn toespitsing vinden in de valse profetie van valse profeten, en valse christussen, die indien het mogelijk ware, ook de uitverkorenen verleiden zouden. Valse profete en valse profeten zijn er altijd geweest, sinds de vader der leugen in het paradijs het werk Gods heeft willen breken. Denk maar aan al de valse profetie, en aan al die valse profeten onder het oude testament. Kenmerkend voor het laatst der dagen zal echter zijn, dat die valse profetie zal toenemen, en zich aan zal dienen onder een christelijk cachet. Van betekenis is hier wat wij lezen in Openb. 13, over dat beest, dat Johannes uit de aarde zag opkomen, hebbende twee hoornen, des Lams hoornen gelijk, maar het sprak als de draak.

Een eerste bijzonderheid is hier, dat Johannes dit beest zag opkomen uit de aarde. Dit zegt ons, dat heel het optreden van de valse profetie op de aarde georiënteerd zal zijn. Brood en spel zullen de twee machts- en lokmiddelen van het valse profetisme zijn.

De twee hoornen (als zinnebeelden van kracht en macht) zullen echter aan de hoornen van het Lam gelijk zijn. Hier hebben wij dus de godsdienstige vorm, waarvan het valse profetisme zich bedienen zal. De uiterlijke openbaring van het valse profetisme zal met een mysterieuze vorm van religiositeit worden omhuld, om daarmee de ware gedaante te camoufleren. Zo sprak Jezus ten opzichte van de valse christussen: „Zo zij dan tot u zullen zeggen: Ziet, hij is in de woestijn— gaat niet uit! Ziet! hij is in de binnenkamer, gelooft het niet!”

Woestijn en binnenkamer waren vooral voor de oosterling plaatsen voor meditatie en gebed. Het valse profetisme, met zijn mystiek — religieus en bovenaards — geheimzinnige inslag, wordt hiermee aangegeven. Alleen — het sprak als de draak!

Achter heel dat drijven van de valse profeet ziet de Schrift dus het werk van de vader der leugen, om door de kracht van een gecamoufleerde dwaling velen te verleiden! Neemt men de liefde der waarheid niet aan om zalig te worden, zo zegt de Schrift, dan zal God hen zenden een kracht der dwaling, dat ze de leugen zouden geloven.

De Voorloper van de Antichrist.

Luther heeft eens gezegd: de duivel is de grootste na-aper van het werk Gods! Hij probeert God na te doen in al de werken Zijner handen. Zo had de Zoon Gods een Voorloper in de figuur van Johannes de Doper. De wegen tot het hart van Israël moesten door deze Voorloper worden bereid. Johannes heeft dat gedaan door zijn boetepredikaties aan de boorden van de Jordaan. Opmerkelijk is in dit verband, dat de Schrift in Openb. 13 de valse profeet tekent als een voorloper van hem, die de Zoon Gods gelijk zal willen zijn: de Antichrist!

We lezen in Openb. 13 : 12: „En het oefent al de macht van het eerste beest, in tegenwoordigheid van hetzelve, en het maakt, dat de aarde en die daarin wonen, het eerste beest aanbidden!”

Geen wonder, dat we dan ook in het derde vers lezen: „en de gehele aarde verwonderde zich achter het beest”. Zo zal de kracht der dwaling zo doordringen tot jong en oud, klein en groot, dat zelfs de uitverkorenen zullen gaan twifelen, en verleid zouden worden, als God ze niet bewaarde.

De stem van het valse profetisme in onze tijd. Indien er ooit een tijd geweest is vol van gevaar van de kant van het vals profetisme, dan is het toch zeker wel onze tijd. Hoe zien wij dat beest uit de aarde opkomen, met zijn machts- en lokmiddelen van brood en spel, om door middel van welvaart en spelen, God en de wereld te dienen.

Hij vult de handen met brood, en prikkelt de zinnen tot sport en spel, film en dans, alsof er niets hogers op aarde zou zijn te vinden. Het zoeken van de dingen, die boven zijn wordt ongeschakeld in het zoeken van de dingen, die beneden zijn. Dit durft hij zelfs te doen met een beroep op de vrijmakende kracht van Jezus' bloed! Niet alleen de ziel, maar ook de aarde, zo predikt hij, is vrijgemaakt van de zonde, dus mag de aarde en al wat in haar wordt gevonden, in dienst van de mens en zijn begeerten worden gesteld. Hier zien wij het beest met de Lamshoornen gelijk!

Sport en spel, film en dans, ga zo maar voort, 't wordt allemaal met een beroep op het offer van het Lam goed geredeneerd, zo ver is het zelfs gegaan, dat laatst een biddag voor gewas en arbeid werd uitgesteld, omdat de wereld een bijzondere voetbalwedstrijd op het televisiescherm had geïntroduceerd!

Hoe zien wij het vals profetisme in allerlei mystieke stromingen, die de kerk beroeren; in de grote afval, die allerwege tot openbaring komt. Kerken worden leger, en de tribunes van allerlei wereldse vermaken worden al voller en voller. 80 á 100.000 mensen bij een voetbalwedstrijd is geen zeldzaamheid meer, en hoeveel kerkmensen zitten er dan onder?

Hoe zien wij de macht van het valse profetisme saamgebundeld in het zoeken van eenheid, waar in de wortel der zaak geen eenheid is.

Wereldraad van kerken met communistische elementen, die het zendingswerk dreigen te binden aan eigen ideeën en inzichten. Wereld-diaconaat, wereldapostolaat, die het element van de waarheid opofferen aan het vooropgestelde doel van de eenheid.

Zou de wachter op de wachttorens bij het zien van deze tendenzen, dan niet op de bazuin moeten blazen?

Het grote tekort.

Dat het vals profetisme zijn duizenden, ja tienduizenden kan verslaan heeft bepaalde oorzaken. In de eerste plaats het grote tekort aan waarachtig geestelijk leven. Het geestelijk leven dreigt een dode vorm te worden. En dan het grote tekort aan kennis van het Woord van God! Wij lezen in Hosea 4 : 6: „Mijn volk is uitgeroeid, omdat het zonder kennis is”.

Geen kennis brengt onverbiddelijk tot het meegevoerd worden met allerlei wind van leer. Wat dat betreft heeft het vals profetisme niet alleen het hart, maar ook de tijd mee!

Moet iedere predikant niet klagen over de weinige interesse voor het catechetische onderwijs, over de geringe belangstelling voor de geschiedenis der kerk? Spreekt men niet met een spottende glimlach over het werk van de „mannen broeders”? Slokt de drukte van het leven, en de zucht naar sensatie, met de prikkel van het televisiescherm, de tijd van jong en oud niet grotendeels op?

De wachter op de wachttorens roept u daarom op Efeze 6 : 10-17 eens te lezen. Trek de geestelijke wapenrusting aan! Opdat wij niet meer kinderen zouden zijn, die als van de vloed bewogen en omgevoerd worden met alle wind van leer, door de bedriegerij der mensen, door arglistigheid, om listelijk tot dwaling te brengen. Maar de waarheid betrachten de in liefde, alleszins zouden opwassen in Hem, Die het Hoofd is, namelijk Christus.

M. Baan

DE SCHAT DER KERK

5

Wet en Evangelie 2

De volgorde wet en evangelie hebben de reformatoren gehandhaafd en verdedigd. Luther schrijft: zeg mij toch, bid ik u, wat zal hij in de Heilige Schriften weten, die zover nog niet gekomen is, dat hij zou weten wat de wet en het evangelie zij of, zo hij het weet, dat hij het veracht te onderscheiden? Deze moet allen dingen mengen: de hemel met de hel, het leven met de dood, en in één woord: deze weet niet veel van Christus en hij vraagt er niet naar”.

In zijn catechismusverklaring zegt Ursinus over deze zaak het volgende: „zolang wij onze zonde en ellende niet kennen, zijn wij ongeschikt om het evangelie te horen. Hieruit is duidelijk, dat men met de prediking der wet moet beginnen, zoals wij ook zien, dat de apostelen en profeten gedaan hebben, opdat bij de mens de hoop op eigen gerechtigheid terneder geworpen worde en hij tot kennis van zichzelf en tot waar berouw worde voorbereid. Zo dit niet geschiedt, worden zij door de verkondiging der genade nog geruster en weerspanniger”. Dit is duidelijke taal. Praktisch gezien, en zo moeten we de zaken ook gaan zien, zal niemand tot de Heere komen, die niet eerst zijn ellende en schuld heeft ontdekt. Naar de belofte van God mag hij komen, maar hij zal eerst komen als de Heere hem bewerkt door Zijn Geest. Dit mag ons niet lijdelijk maken, dit moet ons des te meer activeren om te smeken om Geesteswerking. Werkt de Heilige Geest in ons, dan zullen we op de vraag, waaruit kent gij uw ellende? van hart antwoorden: uit de wet Gods. Uit de wet Gods wil God de mens ontdekken en bekendmaken met zichzelf met zijn doemwaardigheid. Maar nu moeten we dit goed onthouden, dat de wet als zodanig ons niet aan onze zonde en diepe verdorvenheid ontdekt, maar Gods Geest. En die Geest hanteert de wet in dienst van het evangelie. Vindt dit plaats, dan zal men, wanneer men deelt in Christus' verlossende liefde getuigen: de Heere heeft mij ontdekt aan mijn schuld en zonde. Hij bracht me tot oprecht berouw, tot schuldbelijden. Hij deed mij smeken om genade. Het was en is alles Zijn werk. De wetskennis dient dus tot ontdekking. Zij brengt tot de belijdenis: ik ben van nature geneigd God en mijn naaste te haten. De wet is de kenbron van de ellende. Maar zou iemand kunnen opmerken: de moordenaar aan het kruis dan? Hij kwam toch door een blik op Christus tot een zalige omkering? Inderdaad. Maar dit mag niet vergeten worden, dat het recht van God, de vergeldende kracht van de wet voor zijn oog blonk. Vandaar dat Hij Jezus zag als de Onschuldige en van zijn makkeren zichzelf beleed: wij toch rechtvaardiglijk, want wij ontvangen straf, waardig hetgeen wij gedaan hebben”. Die strafwaardigheid wordt door een ieder aanvaard, die in de spiegel van Gods wet zichzelf heeft ontdekt en het recht van God ziet blinken. Er is dan een buigen voor Gods recht. Een aanvaarden van de

vloek der wet. Amen zegt men op het Schriftwoord: Vervloekt is een iegelijk, die niet blijft in al hetgeen geschreven is in het boek der wet, om dat te doen”.

Men belijdt van harte, dat men naar het rechtvaardig oordeel van God de tijdelijke en eeuwige straf verdiend heeft. Zalig worden is dan aan 's mensen kant een onmogelijkheid. Men verstaat goed, dat door de werken der wet geen vlees gerechtvaardigd wordt voor God. Wie zover komt, gaat in zijn ellende niet onder. Op het noodgeschrei doet God grote wonderen. Het „gena, o God” wordt in de hemel gehoord. Het licht van Gods genade valt op de Middelaar. Hij wordt gelijk Calvijn het zo schoon zegt, ontdekt in het gewaad van de Heilige Schrift.

Er is een Middelaar. De Middelaar is er voor een zondaar. De Heere Jezus Christus. Gods eniggeboren Zoon. Hij is waarachtig, rechtvaardig mens en tegelijk waarachtig God. In Hem komt God tot de mens en kan de mens weer tot God komen. Die Middelaar is van God geschonken. Uit eeuwige liefde heeft God Hem Zelf geschonken. God Zelf heeft Hem gegeven in de kribbe van Bethlehem en aan het kruis van Golgotha. Hij is de gave Gods en dat naar Zijn eeuwig welbehagen. „Alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk die in Hem gelooft niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe”.

Door Hem gaat God de mens ook weer vernieuwen en herstellen. Daarom is Hij gegeven tot wijsheid, tot rechtvaardigheid tot heiligmaking, tot een volkomen verlossing.

Hij doet geen half werk. Paulus zegt in 1 Cor. 30, dat Christus is gegeven tot loskoop. Het beeld is genomen uit de slavenwereld. In zijn tijd konden slaven worden losgekocht. En wanneer dat gebeurde waren ze vrij.

Christus nu koopt de Zijnen los door de dure prijs van Zijn eigen bloed. Die loskoop is een volkomen verlossing. Wie door de Zoon is losgekocht, door Hem is vrij gemaakt, is waarlijk vrij. En waaruit weten we dit? Uit het heilig Evangelie. Heeft God in Zijn Woord Zijn wet geopenbaard, het evangelie bleef niet achterwege. Dat kon niet, want God is een God des welbehagens. Hij is rechtvaardig, maar ook barmhartig, groot van goeder-tierenheid. Het evangelie is daarom de openbaring van Zijn genade tot verlossing van zondaren. En dat evangelie openbaart God niet alleen in het Nieuwe Testament, maar ook reeds in het Oude. In het Woord ontdekken we also wet en evangelie. God is een eisend, een toornend, maar ook een belovend en een schenkend God. Het Evangelie heeft God geopenbaard in het paradijs. Door de heilige patriarchen en profeten laten verkondigen en door de offeranden en andere ceremoniën der wet laten voorbeelden en ten laatste door Zijn eniggeboren Zoon vervuld. De wet toorn, zij eist; zij kan geen genade geven. Het evangelie schenkt troost aan troostelozen, hoop aan hopelozen, genade aan goddelozen. Het evangelie predikt van Jezus Christus, Die in de wereld is gekomen om zondaren zalig te maken. Hij zoekt het verlorene. Hij richt de neergebogene weer op. Hij verlost van de vloek der wet. Hij roept het vermoeiden en beladenen toe: Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven. En die tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen.

Hij verlost en maakt vrij van de dienstbaarheid der wet en stelt in de vrijheid der kinderen Gods. Door Hem is men niet meer onder de wet, maar onder de genade. Leidt dit tot bandeloosheid? Zijn Gods kinderen wetteloos? De wet blijft, maar het wordt een wet der liefde. Een regel des levens. Geheel de Heilige Schrift is een veroordeling van de voorstelling als zou de wet tot heiligmaking geen betekenis meer hebben. God heeft er recht op dat er geleefd wordt naar Zijn wil. Adeldom verplicht. Daarom moet steeds voor de aandacht staan de aanhef van de wet: Ik ben de Heere, uw God, Die u uit Egypteland, uit het diensthuis uitgeleid heb.

De God van de Sinaï laat ook Zijn geboden scherpelijk preken. Zijn heilige eis laat Hij

steeds horen: Ik wil en gij zult. De vrucht van die prediking is verdieping van de ellende-kennis, een innige begeerte om de vergeving der zonden en de gerechtigheid in Christus te zoeken. Een voortdurend gebed tot God om de genade van de Heilige Geest. Een staan naar de vernieuwing van het leven naar het evenbeeld Gods. Een heimwee naar de volmaking, om eeuwig te leven naar de wil van God. God de Heere altijd te dienen, dag en nacht in Zijn tempel. En dit zal gebeuren, want Jezus heeft het gezegd en Zijn woord wordt werkelijkheid: Ik leef en gij zult leven. De wet is door Mozes gegeven, de genade en de waarheid is door Jezus Christus geworden.

M.C. Tanis

1

DE TELEVISIE

Op zichzelf geen zonde!?

Wij hebben in de artikelen over het gezin hier en daar terloops een opmerking gemaakt over de televisie. Ons stond bij het schrijven van die artikelen reeds voor ogen om eens nader op dit onderwerp in te gaan. De opmerkelijke lezer zal dat voornemen trouwens gelezen hebben. We beseften wel, dat deze zaak nu eenmaal niet met een enkel woord was af te doen. Uiteindelijk leek het ook beter afzonderlijk hierover te schrijven, omdat toch meer dan de verhouding tussen het gezin en de televisie naar voren zal komen.

Daarmee zeggen we niet, dat we hier een uitputtende bespreking van de vragen rondom de televisie gaan geven. Graag laten we dat aan hen over, die meer deskundig zijn op dit gebied. We willen proberen op een eenvoudige wijze ons te bezinnen op de gevaren en reken-schap te geven van de bezwaren.

Wellicht zegt deze of gene: is het wel nodig in onze kringen te wijzen op de gevaren en bezwaren? Hij zal opmerken, dat onder onze lezers het getal klein zal zijn, dat in eigen huis een televisietoestel heeft staan. Het zal wel waar zijn, al moeten we nooit een te gunstig beeld geven. Maar: ziet deze vrager wel hoe geweldig snel de televisie opdringt? Weet hij rekenschap te geven van zijn bezwaren tegenover anderen en..... zichzelf? En dan: denk eens aan onze jongere mensen, die in deze wereld opgroeien, waarin men haast al niet anders weet.

Tenslotte: u en ik hebben wél te maken met anderen, die zonder blikken of blozen naar allerlei minderwaardige programma's zitten te kijken. Zonder onze waarschuwing in beweging is het met ons niet in orde.

„De televisie op zichzelf is toch geen zonde?” Haast eentonig klinkt dit verweer uit de mond van hen, die het bezit van dit apparaat verdedigen.

Graag wil ik beginnen deze mensen — op zichzelf! — gelijk te geven. Het kwaad zit niet in de materialen van het t.v. toestel. Het zou wel heel dwaas zijn om dat te beweren. De zonde zit toch niet in de uitvinding. De ongerechtigheid zit nooit in de stof. Het zou inderdaad „dopers” zijn om het anders te zeggen. De zonde zit in ons. En de uitvinding is niet anders tot stand gekomen dan doordat God het inzicht en de gaven gegeven heeft. Waarbij we dan uiteraard met de uitvinding bedoelen de mogelijkheid — beter gezegd: de werkelijkheid daarvan — om de beelden over te brengen op het televisiescherm.

In deze zin zal ook niemand op grond van Gods Woord enig bezwaar kunnen hebben tegen het instrument op zichzelf. Feitelijk wordt dit ook erkend door ieder die op serieuze manier over de televisie gesproken heeft. Later zullen we wel meer over kerkelijke uitspraken ten aanzien van deze zaak schrijven. In dit verband mogen we wijzen op de brief van de classis Rotterdam van de Gereformeerde Gemeenten, waarin gezegd wordt in een ernstige waarschuwing tegen de televisie: „Wij beseffen, dat dit instrument als zodanig niet verwerpelijk moet geacht worden”.

Als ik me niet vergis bleek het op dezelfde classicale vergadering (voorjaar 1967), dat deze zinsnede geenszins opgevat moest worden

als een soort milder standpunt tegenover de bezitters van t.v. Trouwens, in de kanselboodschap, die in de Oud Gereformeerde Gemeenten voor ruim een maand op alle kansels voorgelezen is, wordt ook zijdelings erkend, dat de zonde niet zit in het toestel. Blijkens een mededelingenblad van één van deze gemeenten was nl. één van de punten van deze kanselboodschap: „Het bezitten van een t.v. toestel is ontoelaatbaar wegens de zedenbedervende invloed....”

Maar..... hebt u er wel eens over gedacht, waarom deze woorden juist zo vaak gebruikt worden in verband met dingen, die tegengestaan moeten worden? De bioscoopbezoeker heeft het over „de film op zichzelf”. Deschouwborgbezoeker over „het toneel op zichzelf”. En zo is het hetzelfde met de televisie. Zelden hoor je over de koelkast op zichzelf, maar wel over de kijkkast op zichzelf!

U zult het met mij eens zijn, dat het een groot verschil is waarom iemand spreekt over de televisie „op zichzelf”. Velen gebruiken deze woorden tot verdediging van zichzelf. Achter een mooie theorie kunnen we in de praktijk allerlei wereldse vermaken proberen te verbergen.

Uiteindelijk staat het televisietoestel niet ergens op een zolderkamer, waarin niemand kan komen dan onder hoge bewaking. Dat zou ergens op het toestel op zichzelf gaan lijken. Cicero heeft eens gezegd: „Indien men het schandelijke uit de comédie bande, zou de comédie zelf uit ons midden gebannen zijn”. Die heiden wist het beter dan velen die zich christen noemen. Van de televisie bleef weinig of niets over als alles uit de programma's gehaald werd, dat prikkelt, enz.

Dacht u soms dat de regering ieder jaar miljoenen op tafel legt voor de theorie van de televisie op zichzelf? En dat duizenden iedere avond zich daarvoor voor het kijkglas zitten te vergapen? Ik zou haast zeggen: we weten wel beter.

En dan hebben we het voornaamste gemis in deze redenering nog verzwegen. In het gebruik van de middelen kunnen we niets op zichzelf zien. Zij worden gebruikt door de mens. De mens kan nooit vrijblijvend tegenover de dingen staan. Hij gebruikt dit toestel. Hij zorgt voor de programma's en zendt uit. Hij draait de knop om van het t.v. apparaat. Niet de televisie is het grote probleem. Dat is een ding nooit. God bekeert ook nooit tot een ding. Wie daarom alleen tegen of voor een bepaald ding strijdt, strijdt al zeker op een verkeerde manier. Het grote probleem van alle tijden is de mens zelf en wel: de mens in zijn verhouding tot God.

Die mens is verantwoordelijk. God heeft ons geschapen, zo, dat we verantwoordelijk zijn tegenover onze Schepper. Onze val neemt deze verantwoordelijkheid niet weg, zet er in zekere zin zelfs nog een streep onder. Het verkeren onder de welmenende roepstemmen Gods, het zijn onder Gods Woord maakt die verantwoordelijkheid nog groter.

Zou iemand, die zijn verantwoordelijkheid beseft, zo'n toestel in zijn huis nemen? Dan kan het ding niet maar „op zichzelf” gezien worden. Dan worden de mogelijkheden van de televisie niet onderschat en eigen krachten niet overschat. Dan wordt ook gelet op wat de duivel met deze uitvinding doet om zijn rijk te bouwen.

Tot zulk verantwoordelijkheidsbesef worden wij allen geroepen. Waarom we onveranderd neen blijven zeggen tegen de televisie. En dit neen wensen we nader aan te tonen.

D. Slagboom

Boekbespreking

ONZE GELOOFSLEER, door J. Vreugdenhil. Uitgave van W. M. den Hertog te Utrecht. De heer Vreugdenhil geeft catechetisch onderwijs en gebruikt daarbij Hellenbroek, een vragenboekje, dat in onze kringen gelukkig nog geen onbekende is. In zijn „verantwoording” verklaart hij, hoe hij tot de uitgave van dit werkje kwam. Hij spreekt uit, dat de waarheid, ons door Hellenbroek geleerd, hem lief is en dat hij die ook ten volle gehandhaafd heeft. De heer V. heeft met dit boekje een goed werk verricht. Het zal zeker zijn weg wel vinden. Het tracht — evenals andere werkjes, die de laatste jaren verschenen zijn —

rekening te houden met de tegenwoordige eisen voor het catechetisch onderwijs. In de praktijk kan echter pas blijken in hoeverre het aan zijn doel beantwoordt. Wij voor ons zouden best een proef met dit werkje willen nemen.

Dit wil natuurlijk niet zeggen, dat het af is en ook niet, dat we er ten volle mee kunnen instemmen. Het komt ons voor, dat de heer V. soms Hellenbroek iets laat zeggen, wat deze niet bedoeld heeft. Soms is de heer V. onnauwkeurig. Soms had zijn toelichting wel wat uitvoeriger kunnen zijn.

Het was aanvankelijk onze bedoeling om in deze beoordeling hierop nader in te gaan, maar we kwamen tot de ontdekking, dat deze recensie veel te lang werd. Daarom volstaan we met enkele opmerkingen.

Op blz. 18 zegt de heer V.: „Hij heeft Zichzelf geopenbaard 1e in de natuur, 2e in Zijn Woord, 3e zaligmakend in Zijn volk”. Zie ook blz. 10. Dit ten 3e is onjuist. Gods volk is toch geen openbaringsbron!

Op blz. 49 gaat de heer V. spreken over de Raad des vredes en voert hierbij het verbond der genade in. Hellenbroek doet dit niet. Deze handelt later apart over het verbond der genade als opgericht terstond na de val. Later, blz. 81 en vlg., schrijft de heer V. ook over het verbond der genade en noemt daarbij het verbond der verlossing. Hij zegt dan veel goeds, maar toch kunnen we hem in zijn gedachtengang niet ten volle volgen. We geven er de voorkeur aan het uitgangspunt van Hellenbroek vast te houden. Wij willen bij het genadeverbond ook het verbond der verlossing voor ogen houden en ook Gods verkiezende liefde, want anders is er van geen genadeverbond sprake, maar daarom behoeven we de dingen nog niet te zeggen, zoals de heer V. dit doet. We nemen echter aan, dat we als het gaat om de praktijk zelf wel met elkaar overeenstemmen. Daarom is het niet nodig hier verder op in te gaan.

Op blz. 100 spreekt de heer V. over rechtvaardiging vóór het geloof. Dat doet Hellenbroek niet.

Hiermee willen we dan volstaan. We hopen, dat de heer V. te zijner tijd komt met een tweede druk en dat daarbij allerlei verbeteringen worden aangebracht. Het zou ook gemakkelijker zijn, wanneer de lessen genummerd werden. Het werkje kost gebonden f 4,75.

Schepping en herschepping in de vijf boeken van Mozes door T. E. N. Ozinga.

Uitgave van Oosterbaan & Le Cointre N.V. Goes.

De schrijfster is lerares Engels aan een Chr. H.B.S. en M.M.S. Zij heeft aan Westminster Theological Seminary in Philadelphia, o.a. de studie voor de Bachelor of Divinity graad voltooid. Het doel van het boekje is enige onderwerpen uit de eerste vijf bijbelboeken op nieuw onder de aandacht te brengen van de belangstellende leek. Het is gegroeid uit aantekeningen over onderwerpen, die de schrijfster in de loop der jaren voor diverse bijbelkringen enz. heeft behandeld.

Wij hebben met belangstelling en grotendeels ook met instemming dit werkje van 180 blz. gelezen. De schrijfster erkent de Bijbel als het boek der boeken, het boek, dat van Godswege tot stand is gekomen en daarom gezegd heeft en daardoor onfeilbaar is, blz. 144. Zij zoekt de Schrift te laten spreken. De onderwerpen gaan over de vijf boeken van Mozes, het bovennatuurlijke, het wonder, het scheppingsverhaal, overwegingen bij Genesis 2 en 3, Paradijs en zondeval, de beide scheppingsinstellingen, het verbond in de Pentateuch, het Messiaanse heil in de Pentateuch, de Exodus, Goddelijke inspiratie, Goddelijke openbaring en dan volgt een appendix: evolutie en evolutieer.

Vraagswijze willen we enkele opmerkingen maken. Blz. 27: is niet te zeggen hoe lang de ongeordende toestand van de aarde duurde? Blz. 52: hadden Adam en Eva in het paradijs geen toegang tot de boom des levens? Blz. 59: is de geestelijke dood nog niet volkomen? Blz. 69: was de zondvloed vermoedelijk plaatselijk? Blz. 79: staat het vast, dat de kinderen van Abraham en Keturah geboren zijn vóór Izak? Blz. 108: hadden Adam en Eva geen inzicht in de offers? Blz. 127: bestrijken de eerste hoofdstukken van Genesis een tijdvak van minstens 10000 tot 50000 jaar? Hierbij willen we het laten. Met instemming lezen we op blz. 60: In nieuwere versies van dit formulier — het doopformulier — is het woord „verdoemenis” eerst vervangen door „veroordeling” (wat beslist niet het onherroepelijke, het eeuwigheidskarakter heeft van „verdoemenis”) en daarna door „eeuwige dood”. Het gaat hier om het gedeelte tussen haakjes. Laten bijbelvertalers dit ter harte nemen. Tenslotte: waarom niet de Statenvertaling geciteerd en waarom niet Heere in plaats van Here? Het boekje kost f 5,25.

Uit het roer gelopen door H. te Merwe

Wel en wee met de Praat door T. Mateboer

Uitgaven van N.V. Uitgeverij „De Banier” te Utrecht.

Dit zijn twee deeltjes van de Banier Pocketboeken voor de jeugd. Het boekje van Te Merwe gaat over een schippersgezin en wel bijzonder over een schippersjongen, die telkens een paar jaar oudere zoon van een ander schipper ontmoet. De ontmoetingen tussen beide jongens worden beschreven en nog allerlei andere ervaringen. Het andere boekje handelt over twee vrienden van de derde klas van de ULO. Zij weten samen aan een roeiboortje te komen, dat zij kunnen optuigen en waarmee zij allerlei ervaringen hebben.

We kunnen ons voorstellen, dat jongens en mogelijk ook meisjes deze boekjes met smaak lezen.

De prijs van bovengenoemde pockets is f 1,80 voor abonnees en f 1,95 zonder abonnement.

In verband hiermee willen we nog een opmerking maken. Wij hebben voor onze jeugd boeken nodig, die een positieve waarde hebben in zedelijk en godsdienstig opzicht, lectuur, waarin de ernst van het leven, de noodzaak van de bekering tot God en de vruchten daarvan in de levensopenbaring naar voren komen. Wij houden er ons van overtuigd, dat de uitgever het hiermee eens is. Wij hopen, dat wij nog gelegenheid krijgen om vele jeugdpockets in dit blad aan te kondigen, die we in vol vertrouwen aan onze kinderen in handen kunnen geven.

B.